

גמ"ר 13/06/5924 -عادل גועבאת נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנתניה

13 Mai 2016

גמ"ר 13-06-5924 מדינת ישראל נ' גועבאת

בפ"ח 13-09-493 מדינת ישראל נ' גועבאת

בקשה מס' 10

בפני כב' השופט חנן סבאג - סגן נשיא
הمحكمة
عادל גועבאת

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

כללי

ענייןיה של החלטה זו בקשה לתשלום פיצויים לפי סעיף 80 לחוק עונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום והשתלשות ההליך

ה המבקש זוכה ביום 1/7/2014, במסגרת הכרעת הדיון מהעבירות שייחסו לו בכתב האישום אשר הוגש ביום 20/6/2013 ואשר ייחס לו ביצע עבירה של **גורם מוות ברשלנות**, עבירה על סעיף 304 לחוק העונשין תשל"ז-1977 וסעיפים 64 ו- 40 לפיקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") וכן עבירה של **ירידת נוסעים כאשר הרכב לא עומד בצד ימין של הכביש לפי תקנה 82(2)** לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 וסעיף 68 לפיקודת התעבורה.

בהתאם לכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, שימש הנאשם כנוהג הסעות לילדים גן בכפר מגורי, בועינה נוג'ידאת (להלן: "**הכפר**"), הנאשם היה אוסף באמצעות רכבו בבקרים את ילדי הגן מבתייהם ומובילים לגן בכפר ולאחר מכן מחזיר את הילדים מהגן אל הבתים בסוף יום הלימודים.

בין היתר, כך עלה מעובדות כתב האישום, נהג הנאשם להסיע אל הגן הרכב שני אחים, פעוטה בת שלוש שנים וחמשה חדשים (להלן: "**הפעוטה**" ו/או "**המנוחה**") ורוזאן, ילדה בת ארבע שנים ומחציה, (להלן: "**הילדים**").

ביום 13/04/2013, כך עלה עוד מעובדות, סמוך לשעה 16:00 אסף הנאשם הרכב את הילדים מהגן במטרה להסיעם לביתם ובגיעו ליד ביתן של הילדים עצר את הרכב, במרחק של כ- 1.2 מטר מהמדרכה הימנית של הכביש כיוון נסיעתו, על מנת שהשתים תרדנה מן הרכב. ולאחר שהילדים ירדו מהרכב, שב הנאשם לנסוע וזאת מבל' להתבונן כדבוי בסביבת הרכב לוודא שהילדים אכן הגיעו מהרכב.

כפי שעלה עוד מעובדות כתב האישום, הנאשם נהג בקלות ראש, ברשלנות ולא תשומת לב למתרחש במקום, לא נקט

באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע סיכון או פגעה ולא הבחן בפועל אשר הייתה עדין בסמוך לרכב, עם תחילת נסיעתו, פגע בפועלה עם חילקו הקדמי של הרכב והפילה על הקרקע. לאחר מכן עבר עם הגלגל הקדמי הימני של הרכב על גוף הפעולה (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה, נפגעה הפעולה באורח אנוש ונפטרה מפגיעה זמנית קצר לאחר מכן.

הנאשם כפר באחריות לתאונה וקשר הסיבתי בין התאונה לבין מותה של הפעולה, נשמעו ראיות ובסופה של יום ההחלטה בית המשפט לזכות את הנאשם מחמת הספק, מהעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

בນמקו את הכרעתו קבע בית המשפט כי המאשימה לא עמדה בנTEL להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, את אשמת הנאשם. בית המשפט הוסיף כי פעולות חקירה רלוונטיות ומהותיות לא בוצעו, לא נחקר לעומק אופן התרחשות התאונה וכן קוו ההגנה שהעלתה הנאשם, לפיו ניתן כי הפעולה עלתה בעליה החדה שבדרך לביתה והתגלגה לכיוון הרכב, לא נבחן כבעי. לסיכום קבע בית המשפט כי לא נמצא קשר סיבתי בין מות הפעולה מחמת הספק באשר לאופן התרחשות התאונה.

הבקשה לפיצויו, והתגובה לבקשתה

ביום 17/12/2015, הגיע המבוקש בקשה זו לפסיקת הוצאות הגנה מכוח סעיף 80 לחוק העונשין. בפתח הבקשה ביקש כי בית המשפט יקבע כי הוא זכאי להשבת הוצאות הגנתו ופיצוי ראיו בגין הנזקים אשר נגרמו לו כתוצאה מניהול ההליך וכ吐וצאה מהגשת כתב האישום ונוכח העובדות שהביאו לזכויו וכן בגין הליכים נוספים להם נדרש.

בבקשתו ציין המבוקש כי המאשימה התרשלה בעבודתה, והגישה את כתב האישום על אף שלא היו בידייה ראיות להוכחת האשמה. כן טען המבוקש כי במהלך כ- 15 חודשים מהזיכוי, בחרה המאשימה שוב להגיש בקשה מנוגדת לדין ולצדκ הבסיסי, בה בקשה להאריך את המועד להגשת ערעור מחמת גילויו של ראייה חדשה, בקשה שנדחתה על ידי בית המשפט המחויז.

לסיכום, ציין המבוקש כי ההליכים שנפתחו נגדו גרמו לו נזקים רבים, בכללם, עוגמת נשף, בושה והוצאות הגנה בסך 85,000 ₪ וכן כספים נוספים נדרש להוציא גם בגין הוצאות נלוות ובקשה זו. אי לכך ביקש לפסוק לו פיצויים כפי הסכם המרבי שבדין לרבות התוספת.

מנגד בקשה המאשימה לדוחות את בקשה המבוקש על הסף מחמת השינוי הרב שהגהשתה בנגד לתקנות המחייבות הגשת בקשה כאמור מיד לאחר החלטת הזיכוי.

לגוף של עניין טענה המאשימה כי לא התקיימו בעניינו של המבוקש תנאי הסף שנקבעו בסעיף 80 לחוק, והוסיפה תוער שפירטה את חומר הראיות שעמד נגד עניה ערבית הגשת כתב האישום, כי "היה בסיס לאשמה" ומשכך אין לטען כי התקאים היסוד הראשון שבסעיף 80 לחוק.

המאשימה הוסיפה עוד וטענה כי גם היסוד השני שבסעיף 80, הדורש קיומן של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" לא

התק"ם והבהירה כי על בסיס התשתית הראיתית שהונחה בפני בית המשפט לא ניתן לומר כי המאשימה פعلاה בזדון או בחוסר תום לב או שהמשיב נפל קורבן לעליות שווה. כן הוסיף המאשימה וטענה כי גם אופי היזכי אינו מזכה אותו בפיוצו' מההמזכיר בזכויו מחמת הספרן.

במסגרת בחינת החלופה השנייה שבסעיף 80 הפנתה המאשימה לשקרי המבוקש ולסתירות שעלו מגרסאותיו השונות וביקשה לדוחות מכל וכל את ניסיון המבוקש ליחס לה התנהגות לא ראוי מעצם הגשת הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור לאחר גילוי של סרטון מצמלות אבטחה אשר מנכיח את האירוע מושא כתוב האישום.

כן הוסיף המאשימה וטענה כי טענות המבוקש לעניין הנזקים העקיפים שנגרמו לו לא נתמכו במסמכים, וכי הבקשה עצמה אינה מלמדת על נזקים כלכליים, אישיים או אחרים חריגים שיצידיקו מתן פיצוי והדגישה כי משנפסל המבוקש עד תום ההליכים בהסכםתו, מנוע הוא היום מლטupon לעניין הנזק הרוב שנגרם לו כתוצאה מכך.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

עתירת המבוקש לקבלת פיצוי והשבת הוצאותיו נסמכת על סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן - חוק העונשין**), הקובל כלהלן:

(א) **משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות מצדיקות זאת, רשאי הוא ל钊ות כי אוצר המדינה ישלם לנואם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאстро בשל האשמה שמננה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט;...".**

אחד תנאי הסוף לסעיף 80 לחוק, והרלוונטי לעניינו הוא כי המבוקש זוכה. אולם אין בכך די לקביעת הפיצוי על ידי בית המשפט ועל מנת שבית המשפט יshall האם להורות על תשלום הוצאות ההגנה של הנאשם ופיצוי, מוטל על המבוקש להוכיח כי התקיימו אחת משתי העילות המנוויות, **אחד**, עניינה כי לא היה יסוד להאשמה של הנאשם, **והשנייה** עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות מצדיקות זאת".

הଉילה הראשונה: "לא היה יסוד לאשמה"

בית המשפט העליון זו לא אחת בשתי העילות וקבע כי המבחן הנדרש לקיומה של העילה הראשונה הוא מבחן "התובע הסביר" ו"הסביר הסביר להרשעה". בהתאם לאמת מידיה זו יש לבחון באופן אובייקטיבי בנסיבות של טובע סביר אשר בוחן את תיק החקירה, כפי המידע והראיות אשר הונחו בפניו, האם לנוכח התשתית הראיתית היה מקום להגשת כתב אישום. בבחונו עילה זו בית המשפט יתן דעתו גם לאופי היזכי, להתנהלות החקירה והتبיעעה ולאחרן בו נוהל ההליך. ורק במקום בו מגיע בית המשפט למסקנה כי לא היה בסיס כלשהו להגשת כתב האישום או כי היסוד להעודה לדין ריעוע ביותר, יהיה מקום לקבוע כי הוכחה עילה זו. (ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל** (22/1/2002) (**להלן: "הלכת דבש"**); ע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל** (7/2/99) (**להלן - עניין יוסף**); ע"פ 2366/03 **עסף נ' מדינת ישראל** (1/12/2004)).

בע"פ 09/09/1109 סامي שביב נ' מדינת ישראל (4.1.10) נקבע המבחן לפסיקת פיצויים בעילה זו, בזה הלשון:
עמוד 3

"הבחן לפסיקת פיזוי בעילה זו, הוא האם בהינתן התשתית הראייתית היה טובע סביר מגיש כתוב אישום עוד נאמר בהקשר זה, כי השימוש בעילה זו "עשה במקרים חריגים בלבד, מוקם בו לא היה בידי התביעה להoxicח פרטימ מרכזים באישום, עד אשר "הזכוי היה צפוי מראש"....."

הউלה השניה: "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

העליה השנייה הינה עליה רחבה המנוסחת באופן עמוס במסגרת שוקל בית המשפט מגוון רחב של שיקולים שיכולים להוכיח פיזוי.

בע"פ 7826/96 **ריש נ' מדינת ישראל** (08/97) (**להלן: "ענין ריש"**), שניתן עוד קודם להלכת דעת, עמד בית המשפט העליון על רשימת שיקולים, באשר להתקיימותה של עליה זו, אם כי קבוע כי אין מדובר ברשימת שיקולים סגורה:

"אם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום לב, או שהוא הנאשם נפל קורבן לעליית שווה או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחזור אוטם; האם התביעה נוהלה באופן שהכבד על הנאשם ללא הצדקה, וכתוואה נגרמו לו הוצאות יתרות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התאריך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן ליחס את התאריכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעד, ואף שמאלכתיה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגשים את כתוב האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית המשפט זיכה את הנאשם מחייב הספק, בשל העדר ראיות מספיקות או בשל פגם דינוני בניהול המשפט, או שבית המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה".

ماוחר יותר עמד בית המשפט העליון **"בhalcat daas"** על הסוגים השונים של נסיבות שיש בהם כדי להדריך את בית המשפט בבאו לקבוע האם התקיימה העילה אם לאו, ומינה שלוש קטגוריות של נסיבות כאמור, הראונה, "נסיבות שענין הליכי המשפט"; השנייה, "אופי הזכוי"; והאחרונה, "נסיבות אישיות של הנאשם". ראוי לענין זה להביא את הדברים כלשונם, מפי של כבוד השופט מ' חשיין, כפי שהובאו בפסקה 64:

"**נסיבות הצדיקות - או שאינו מצדיקות - תשלום שיפוי ופיזוי הן כל נסיבות המשפט ונסיבות סמכות למשפט.** בדברינו לעלה (בפסקאות 18 עד 20) עמדנו על נסיבות שלענין, וביניהן: המדינה התרשלה או פעולה שלא-כHALCA בחקירה, בהעמדה לדין או בניהול המשפט; הנאשם נשא בנזקים-של- ממש וכו'. על דרך הכלל נחלקות נסיבות אלו לשלושה סוגים: נסיבות שענין הליכי- המשפט בכללם; אופי זכויו של הנאשם ונסיבות האישיות של הנאשם (נסיבות

חיצונית למשפט). במקרים מתאימים ראוי גם לשול או להפחית פיצוי או שיפוי, למשל: נאשם שהביא על עצמו, במעשים או בתבתו, את כתב-האישום שהוגש נגדו כגון הטעיה רשות החקירה; נאשם שנמנע מתגובה על האשמות שהוטחו בו בחקירה וכיו"ב".

יפים בעניין זה גם הדברים שנקבעו בע"פ 10/5097 גל (אשר) בוגנים נ' מדינת ישראל (13.01.15) ("הלכת בוגנים"), מפי כבוד השופט מלצר:

"במסגרת עילה זו בית המשפט אמור להפעיל את סמכותו בגישה מרוחיבה, במיוחד בשום לב לזכויות הבסיס החוקתיות, המונגנות אצלנו כולם בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ולשינויים הפרשניים המתחריכים מחוק היסוד האמור (ראו חוות דעת בעניין שגיא); עיננו גם: אומר דקל "הזקאי זכאי לפיצויים? על זכותו של נאשם שזכה לפיצוי בגין נזקי" עלי משפט ט 523 (תשע"א) (להלן: אומר דקל). בגדיריו של המבחן הרואי לעילה השנייה יש להסתכל על היליך כלו דקל). בגדיריו של המבחן הרואי לעילה השנייה יש להסתכל על היליך כלו במבט-על ובצורה כוללת (ענין דבש, בעמ' 91)" (וכן ראה ע"פ 12/1442 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(26.02.13),).

במסגרת "נסיבות שעוניין הליי המשפט", נבחנות התנהלות הтяжעה והמבחן. בהלכת דבש, נקבעו לצד העילות המבוססות פיצוי, גם סיבות לפיצוי, כך למשל, אם קיימ "אשם תורם" מצד הנאשם להגשת כתוב אישום נגדו יהווה הדבר סיבה מוצדקת שלא לפסוק לו פיצוי, או כאשר הנאשם בתנהגו, הביא להעלאת חedorות נגדו ולפתיחה בחקירה או להגשת כתוב אישום נגדו או, מקום שהנתנהגו של הנאשם במהלך החקירה והמשפט לא תרמו לחקר האמת.

במסגרת בוחנת "אופי הזכוי" ניכרת מגמה בפסקה לפיה כאשר הנאשם מוחמת הספק, קטן הסיכוי לחיוב המדינה בפיצויים.

בהלכת סامي שיבלי קבע בית המשפט כי פיצוי בעקבות זכוי מוחמת הספק ניתן רק בנסיבות מיוחדות:

"**זכוי מוחמת הספק** משמע לא אחת כי בית המשפט אינו משוכנע מעבר לכל ספק סביר באשמהו של הנאשם, אך בלבו הוא מאמין כי הנאשם ביצע את העבירה. כך גם לעיתים נוכחי זכויי "טכני" מסוימים שבית המשפט יראהו ככזה, וכך נשוב. זכויי מוחמת ספק עשוי לדידי להolid פיצויי רק בנסיבות מיוחדות כמו פרשת זגוררי, שכלהה חמשה שונות מעוצר שבוסף זכויי מוחמת הספק" (סامي שיבלי נ' מדינת ישראל [לא פורסם, [פורסם בנבו], מיום 4.1.10, שם בעמ' 9].

במסגרת בוחנת הקטגוריה האחונה של **נסיבות אישות של המבחן** על בית המשפט לבחון את הנזק שנגרם למבחן בעקבות היליך שונה, ובכלל זה את נזקי הכלכליים, הנפשיים, את משך תקופת המעצר או המאסר אותם ריצה וכן לסבל חריג וחמור או עוני דין חמור שנגרמו למבחן.

כידוע, פועל יוצא של כל הлик פלילי הוא כי לנאים נגזרים נזקים מעצם ניהולו ההליך, אך אין בכך די על מנת לקבוע כי אכן התקיימו נסיבות אישיות חריגות המצדיקות פסיקת פיצוי ושיפוי של מי שזכה.

בע"פ 303/2003 חמדאן נגד מדינת ישראל, פ"ד נז (3/2/2003) קבע בית המשפט כי פיצוי בגין נסיבות אישיות של הנאשם יעשה במרקם חריגים בלבד:

"סוג אחר של נסיבות העשוויות להצדיק מתן שיפוי ופיצוי הן כאמור אלה הנוגעות לנאים באופן אישי. כך, ניתן נפקות לסלול חריג ולענין דין חמוץ שבאו על הנאים בעטיו של הлик המשפט, להתחשכות בלתי סבירה של המשפט, לעילית שווה שהטעתה את רשות התביעה, לפגעה בבריאותו, בפרנסתו או במשפחהו של הנאים וכיוצא באלה נסיבות (ראו: ע"פ 52/89 מדינת ישראל נ' סבач [פורסם בנובו] [5], בעמ' 658; פרשת דבש, בעמ' 91, 107, 137). הענקת הפיצויים בגין נסיבות אלה יש בה מידת חמלת וחסד".
(שם, עמ' 559).

מן הכלל אל הפרט

עתה נותר לבחון את עניינו של המבוקש והאם עומד הוא באחת מן העילות המצדיקות פיצוי ותשולם הוצאותיו, לאחר שזכה.

האם היה יסוד לאשמה?

לאחר בחינת מכלול הטענות, בכתב, בעל פה ובעיקר לאחר שעניינו בתיק החקירה שהועבר לעיוני, סבור אני כי עילה זו לא מתקיימת בעניינו של המבוקש. כאמור, מדובר בעילה חריגה מאוד, אשר ניתן יהיה להיכנס לגדרה במקום בו התנהלות המאשימה היתה חסרת תום לב, זדונית או בלתי סבירה באופן מהותי. בעניינו סבור אני כי על פי מבחני ה"תובע הסביר", לא ניתן לקבוע כי לא היה בסיס להעמדתו של המבוקש לדין ואף לא כי מדובר בבסיס רעוע.

בפני המאשימה, בתיק החקירה עמדו דוחות הפעולה, עדויות ודין ראיות על מנת להעמיד את המבוקש לדין. אף המבוקש עצמו, במסגרת הליכי הפסילה עד תום ההליכים לא טען כנגד קיומן של ראיותلقואורה.

בתיק החקירה נמצאו עדות אחותה של הפעוטה, אשר מסרה כי הפעוטה המנוחה הפסיקה להגיע למדרכה ולאחר מכן חזרה לכਬיש מאוחר וחשיבה שאמן לא בבית, עדותתו של המבוקש, אשר הייתה עמו ברכבת בה מסרה כי שלפה את הפעוטה מצד ימין של הרכב בין שני הגלגלים הימניים, גרסת המבוקש בהודעתו במשפטה כי הרגש שעלה עם רכבו על משחו והעריך כי עלה עם הגלגל הימני קדמי על ראשה של המנוחה מאוחר וראה דם מהפה ומהאוזן, תיעוד רפואי אשר הצבעו על חבלות ראש וכן דוחות הבוחן בנוגע לכתמי הדם שנמצאו על הרכב ומסקנותו של הבוחן כי הפגיעה נגרמה קרוב לוודאי מעליית הצמיג הקדמי ימנית על גופה של המנוחה וכן דוחות הבוחן בנוגע לשدة הראייה והשחזר.

ויצו, אפוא, במצב דברים זה, כי בפני המאשימה עמדו מסכת ראייתית מבוססת דיה כדי להגיש את כתוב האישום ומשכך אין לי אלא לומר כי בוודאי שהיו בפני המאשימה ראיות לביסוס האשמה.

לא נעלמה מעני, כמובן, טענת ההגנה של המבוקש, לפיה הפעוטה החיליקה עת עלתה בעלייה החדה לכיוון ביתה, טענה שככל הנראה לא נבחנה על ידי המאשימה ואולם ועל אף שמדובר בגרסת הגנה של המבוקש, עדין עמדה אז לחובת המבוקש, באותו שלבים של ההליכים, טרם הגשת כתב האישום, הריאות האחרות עליהן הצבעתו.

העובדה כי, טענת הגנה, לא נבחנה עד תום, אין בה די כדי להשמיט את הבסיס מתחת לתשתית הראיתית הלכואית, בשים לב למכלול הריאות שעמדו בפניו המאשימה ערבית הגשת כתב האישום, ובשים לב לעובדה כי גרסה זו של הנאשם עלתה על ידו כהשערה בלבד.

בשים לב כאמור, אני סבור כי לא מתקיימת העילה הראשונה הקבועה בסעיף 80 לחוק העונשין וכי היה יסוד לאשמה, בעת הגשת כתב האישום והמאשימה לא פעלה בכלל סביר באופן מהותי.

האם ישנים נסיבות אחרות המצדיקות זאת?

כפי שכבר ציינתי לעיל, במסגרת בחינת חלופה זו, ניתן לבית המשפט מרחב שיקול דעת רחב. עניין דבש, נקבעו שלוש קטגוריות של נסיבות להכוונות שיקול דעת בית המשפט בעילה זו, **נסיבות שענין הלייני המשפט בכללם, אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותו האישיות.**

נסיבות שענין הלייני המשפט

במסגרת נסיבות שענין הלייני המשפט, נבחנות התנהלות התביעה, התנהלות המבוקש והאם קיימים אשם תורם מצד הנאשם להגשת כתבי אישום נגדו או האם בתנהוגתו, הביא הנאשם להעלות חדשות נגדו ולפתחה בחקירה או להגשת כתב אישום או האם בתנהוגתו במהלך החקירה והמשפט לא תרמו לחקירה האמת.

כאמור בהתאם למסקנה אליה הגעת, חומר החקירה לימד כי היה יסוד להגשת כתב האישום כנגד המבוקש. עוד מצאתי בחומר החקירה כי המבוקש עצמו לא תרם לחקירה האמת בתשובותיו ובהתנהלותו במהלך חקירתו במשטרה. נהפוך הוא, התנהלותו הקשטה על החקירה, וביססה את החשד נגדו עניין חוקריו עת מסר מספר גרסאות סותרות באשר לסייעת הסעת הפעוטה ואחותה ביום התאונה, שכן תחילת מסר כי הוא הסיע אותן מהגן, לאחר מכןטען כי הסיע אותן בתור קרוביו משפחה ולאחר מכןטען כי הסיע אותן במסגרת פעילותם בעמותה בה הוא מתנדב בכפר ולבסוףטען כי הוא מקבל כסף תמורת הסעתן עם זאת הוא מעביר כסף זה לעמותה. התנהלותו כאמור ותשובותיו הנשמעות כמתחמקות אכן מעוררות חשד באשר לרצונו של המבוקש להעלים דברים ולהתחמק מחائرות ובוואדי ניתן לומר כי בתנהוגות זו אכן העלה חדשות נגדו ולא תרם לחקירה האמת.

אופי הזיכוי

אופיו של הזיכוי מהו שיקול נכבד, לעיתים אף מרכזי, בבחינת הזכאות לפיצויים, וכפי שציינתי כבר לעיל, ניכרת מגמה בפסקה לפיה כאשר הנאשם מזוכה מחמת הספק, קטן הסיכון לחיבור המדינה בפיצויים.

עיוון בהשתלשות ההליכים וכן בחומר החקירה מלמד כי בידי המשיבה הייתה מערכת ראיות להצדקה הגשת כתב אישום, ואין בתוצאת הזיכוי מחמת הספק, כדי ללמוד כי לא היה יסוד להאשמה, ובוודאי שאין לומר כי לא היו בידי המשיבה פרטים מרכזיים באישום, עד אשר הזיכוי היה ידוע מראש, שהרי המסקנה אליה הגיע בית המשפט בהכרעתו

המצאה הייתה רק לאחר סיום שלב הוכחות ולאחר שימוש כל העדים.

בית המשפט לא קבע כלל כי הנאשם לא עשה את עיקר המiosis לו וכל הזכי נושא על הספק שנותר בלבו של בית המשפט לעניין אשמו ואחריותו של הנאשם לתאונת. בנוסף הבהיר נהיל ביעילות ובמהירות, הריאות נשמעו בישיבה אחת בלבד ומשכך אין אפילו הזכי מכך לנאנם פיצוי כלשהו.

נסיבות אישיות של המבוקש

במסגרת קטגוריה זו של שיקולים על בית המשפט לבחון את הנזק שנגרם למבקר בעקבות ההליך שנוהל, אלה הכלכליים, הנפשיים, אם היה מסר או מעצר אותו ריצה וכן סבל חריג וחמור או עינוי דין חמור שנגרמו למבקר. כדי如此, פועל יוצא של ההליך פלילי הוא כי לנאנם נגרמים נזקים מעצם ניהול ההליך, אך על בית המשפט בובאו לקבוע פיצוי בגין קטגוריה זו לבחון נסיבות חריגות המצדיקות פסיקת פיצוי ושיפוי.

בעניינו של המבוקש, לא הוציאו נזקים כלכליים חריגים, מעבר להוצאות הגנתו, שאף לא גבו במסמכים. גם הנזק שנגרם כתוצאה שלילית רישוינו אינם נזק חריג, בשים לב לעבירה שיוחסה לו, ובהתחשב בעובדה כי פסילתו עד תום ההליכים הייתה בהסכמתו המלאה.

בבקשתו, טען המבוקש עוד כי בחולוף 15 חודשים לאחר זיכוי, הגישה המאשימה בקשה להארכת המועד להגשת ערעור מחמת גילוח של ראייה חדשה, אשר נדחתה על ידי בית המשפט. אי לכך טען הוא כי בעניינו האינטרס הציבורי הוא דואק לפסוק לו הוצאות זואת כדי להרטיע את המדינה מלעתות שימוש מופרז בכוחה.

אין בידי לקבל טענותו אחרונה זו של המבוקש. במקרה דנן, נוכח טיבה של הראייה החדשה אשר הגיעו לידי המאשימה לאחר זיכוי של הנאשם, אין לומר כי התביעה התרשלה בעצם הגשת בקשה אף אם נגרם לנאנם עינוי דין. לא ניתן לומר כי ההחלטה להגיש את הבקשה להארכת מועד לocketה בא"י סבירות בולטת" או "קיזונית", והרי כפי שנותן להיווכח, הבקשה נדחתה בעיקר עקב השiegoו הרב בהגשתה.

זכור, תפקידה של המאשימה לעמוד על חקר האמת, ובהתחשב בתוצאה הטראגית של התאונת מושא כתוב האישום, מותה של פועטה כבת שלוש וחצי שנים, דומני כי חקר האמת גובר על שיקולי עינוי הדין שעלו היה המבוקש לסייע ממנו כתוצאה מהגשת הבקשה.

בהתחשב בכלל טענותיו, לא מצאתי כי התקיימו נסיבות אישיות חריגות המצדיקות מתן שיפוי בגין הוצאותיו של המבוקש, אף לא בגין ההליך הנוסף של הארכת המועד להגשת ערעור.

מכל האמור לעיל באתי לכל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

שיהו

למעלה מן הצורך, אוסיף ואציין כי גם התנהלותו של המבוקש אשר לא הגיע בקשה לפסיקת פיצויים מיד לכשוזה ושקט על שמריו במשך תקופה ארוכה של כ- 16 חודשים לאחר מועד זיכוי, מועד שאינו מתישב עם האמור בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מסר) תשמ"ב-1982, המורה על הגשת בקשה נגד המשיבת "מיד לאחר החלטת זיכוי",

די בו כדי לדוחות את הבקשה.

בעניין זה ראייתי להפנות לדברים שנקבעו בבית המשפט העליון אך לאחרונה בע"פ 2255/15 תאפיק אגバラיה נגד מדינת ישראל (22/3/2016):

"**הlin הבקשה לפי סעיף 80 הוסדר בתקנות סדר הדין** (פיקזים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן: **תקנות הפיצויים**). **תקנה 2 רישא מורה במפורש כי הבקשה תוגש "עם תום הדיון בעניין המעצר, האישום או המאסר של המבקש",** הינו - יש להגיש את הבקשה באופן מיידי, עם תום הדיון בעניינו של המבקש, או למשך בסיסון לכך. על מנת לאפשר בירור בקשה לפיצוי והחזר הוצאות הגנה באופן מהיר, מאפשרת **תקנה 4 סיפא להעלות את הבקשה אף בעל פה, מיד עם תום הדיון** ("בקשה נגד המדינה יכול שתהיה בעל-פה, מיד עם תום הדיון במעצר או מיד לאחר החלטת היזקיי"). הרצינול לכך הוא ברור: הכרעה בשאלת הפיצויים והוצאות הגנה הינה חלק אינטגרלי מההליך הפלילי העיקרי, ונסמכת על היליכים והחומר הראותי שבתיק, אשר על יסודם מחליט בית המשפט אם התקיימו העילות הצדיקות פיצויים אם לאו"

טרם סיום עיר כי לא נעלם מעני כי הבקשה להארכת המועד להגשת ערעור מטעם המأشימה בעקבות גילוי ראייה חדשה לכאהר, סרטון מצולם אבטחה שתיעד את רגעי התאונה, הוגשה בחולוף 15 חודשים מתאריך היזקיי, עם זאת אין לומר כי בעצם הגשת הבקשה, או גילוי הראייה, כדי להאריך למשך את המועד להגשת בקשה לפיצויים מכוח סעיף 80 לחוק העונשין.

יתרה מכך, כפי שעליה מהחומר שצורף לבקשת ולתגובה וכפי שעלה מטעוני שני הצדדים, אותה קלטת הגיעה לידי המأشימה בחולוף 3 חודשים מיום היזקיי, ורק אז החל מסע חקירת המבקש ובתו באזהרה על שיבוש הליכי חקירה שהוביל להגשת הבקשה לאחר כשנה מיום קבלת הקלטת ולאחר כ- 15 חודשים מיום היזקיי.

בاهינתן מועדים אלה, מתבקשת מלאיה השאלה, היכן עמדה בקשתו של המבקש לפיצוי מכוח סעיף 80 לחוק העונשין במהלך אותם שלושה חודשים, טרם גילוייה של אותה ראייה על ידי המأشימה?

ועל כן אין משיב.

לאור כל האמור- אני דוחה את הבקשה וקובע כי המבקש אינו זכאי לפיצויים מכוח סעיף 80 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' אייר תשע"ו, 13 Mai 2016, בהעדך הצדדים.